

Kantate

ved

Aabningen af Drammens Industriudstilling

den 24de Juni 1873.

Text af Jørg. Moe, komponeret af C. Cappelen.

DRAMMEN. P. STEENS BOGTRYKKERI.

I.

Løft dig, vor Sang!

Ind skal du vie med tonende Klang
Kampnøds-Stunden,
Sommerlys ruuden,
Skyl med din Bølge som Elveløbs-Flommen,
Naar den, fra smeltende Jøkelbræ kommer,
Bredfylder Leiet og skvulper og gynger,
Brusende synger,
Ægg med din Klang
Fyrigt til Stridsløst og Kampnød hver Evne
Her ved vor Stjerne —
Løft dig, vor Sang!

II.

Skjønt tjer med Hjertenglæde
Rundt vort Fjeld vi kunde kvæde:
Norge samlet er og helt,
Møde Fylker nu og Byer
Atter frem og Tvist fornyer,
Som var Landet skilt og delt,
Nu skal Slaget atter staude;
Som paa Hafarsfjordens Vaude
Kampen gjælder Norges Sag;
Derfor hæv Blik og Pande
Kjæmperne paa Stridens Dag,
Jugen her vil blive efter,
Hver vil prøve sine Kræfter,
Hver vil hævde Forrætsrang,
Men i Dysten, som nu yppes,
Ikke Sværd i Blod sial dypes:
Skriften, som til Fanen heftas,
Viser Kampens Maal og Gang.

III.

Men Bauret bærer det Guds Ord:
„Min Skabnings Krone, fyld min Jord,
Og heg dig den til Føde!
Regjer det Skabtes hele Hær
Paa Land, i Vand; som fjært, saa nær
Alt tjene dig til Gode!“

Da Ordet lød, hvad villigt gik,
Det naas nu kan ved Granskerblik
Dybt i Naturens Revne,
Dens Drift og Lov man forskes ud
Og høies under hint Guds Bud
Ved uspaendt Aandens Evne.

Hver Kraft, med egen Mugt og Med,
Der lagdes i det Skjulte ned,
Maa op i Dagen bringes,
Og mød det ene, store Maal:
Med Frugt at fylde Livets Skaal
Af Mandens Tanke tringes.

IV.

Det er vor Mening,
Naar i Føreling
Aanden
Og Haanden
Nidkjært og rastløst sit Arbeide gjør,
Begge behøves,
Op skal de øves,
Indtil de aabne vort Folkevels Dør.
Gjennem de Manges
Kampstrid indfanges
Alt, hvad vort Land bær i moderligt Skjød,
Fossen og Voven,
Ejelddybet, Skoven,
Mark under Ploven —
Alt skal det nytes,
Alt skal odbyttes. —
Da giver Moder os Sol til vort Brød,
Fattig hun synes,
Rig dog hun er.
„Kraften skal søgslibes, hvæsses og brynes,
Børneflokk kjær.“
Den hendes Tale,
Mægtig og fyndig,
Moderlig-uyndig
Gaar gennem Dale,
Naar til hver Søn, hendes Hjerter er nær.

V.

Hvo har grebet dybt i hendes Gjemmer?
Hvo har løftet frem af hendes Skat?
Hvo har saa den renset, dannet, at
Klar den staar og Moders Ære fremmer?

Hvo har lagt den største Sum af Tanke
I sit lille eller store Verk?
Hvo har brudt igjennem, kløgtig, stærk?
Han skal Kampens Seierspalme sanke.

Men selv den, som maa beskedan vige,
Viuder lige vist i Stridens Læg:
Naar han Palmen ei, en Kvist af Eg
Skal ham dog huus Stræbens Hæder sige.

Og vi Alle gaa fra Stevnets Møde
Bort med klarret Blik, med opladt Sands:
Fremtids Syner staa i Haabets Glands,
Saa at Burmen svalme maa og gløde.

Thi de Frøkom, som vi her udstrøede,
Vøxe engang op til Scircus fulde Krands.

VI.

Se Jousoksolen lyser udøver vort Haab,
Om Aasen Løv og Blommer sig flette,
Og Elvebølgen synger om Forventningens Daab,
Og al Naturen vil os forjette:
En Sommer stunder til, da vort Fjeldland skal staa,
Af Børnehænder smykket, med Høitidskrud paa —
Dertil vi vor Evne indsætte,

Vi spænde Armens Sene, vi strænge Tankens Magt,
Og kjærligt om det Vundne vi frède:
Men vel vi ved: i Guds Haand vor Lykke er lagt
Og ydmygt ham i Troen vi bede:
Da Herre Gud, som raader for Lidt og for Stort,
Lad ikkun al vor Gjerning i dig værde gjort,
Da selv du skal til Maalet den lede!

